

Kígyóhoz -- lábjegyzet

Ha már itt tartunk, vágjunk a kör közepébe: geometria sehol másutt, de igazán sehol másutt nem létezik, csak az irodalomban. Tekintsünk most el egy időre a dolgot alaposabban szemügyre véve amúgy sem ellentétes, az egymással való azonosságot a látszat ellenére sem kizáró attributumoktól, mint például az, hogy a geometria a ponttal kezdődik, az irodalom pedig a ponttal végződik, mert ez egymásnak nem ellentmondó két tulajdonság.

Hol is rejlik a lényeg?

A geometria egy ágrólszakadt idealizmus. Egy senki, jobban mondva: Semmi. Szerencsétlennek csak egy baja van, hogy tökéletes.

Mert nézzük, először csak a mértan első alkotóját, magát a pontot.

Van-e pont? Bizony nincs. a pont az Abszolút Tökéletes, mivel nem létezik. (Csak zsongó, tavaszi-sáros földutakkal és páros erdei ösvényekkel csapzott-tarkított lebenyeink között valahol)

A második pont, félreértések elkerülése végett a második vázlatpont -- és most már átnyergelek a vesszőparipára, mértani értelemben --, tehát a második vázlatpont a vonal. Logikai úton bizonyítható, hogy nem létező: mivel pont nincs, ezért sok-sok pont sincs, bármilyen sok.

Végül ráncigáljuk elő fülénél fogva a pont gyermekét, egyenesági leszármazottját, aki eddig a sarokban lapult, beilleszkedési zavarokkal küszködve. Ez a kör. A kerékbetört vonal. Születését és életét Zeusz tragédiájához mérhetjük csak, előbb nem állunk meg. Megfogánása és világra jötte annak köszönhető, hogy a körző hegye kijelölte s egyben le is szúrta a kör őst, a pontot, s kitágítva azt létrehozta az új istent. A Semmiből, mint elméleti egységből kisarjadt a bonyolultabb, a semmik szintjén már magasabb rendet képviselő, a gyakorlati megvalósuláshoz közelebb álló-Semmi.

Maradunk annyiban, hogy ez mitológia. Ennek viszonylagos tisztába tétele, a bevezető magyarázkodások után nekiláthatunk a tétel bizonyításának: a geometria sehol másutt, de igazán sehol másutt nem létezik, csak az irodalomban.

Tényszerű azonosságot állapíthatunk meg. Az irodalom és a geometria ekvivalensek például azért, mert ideális tárgyak. Mindkettő lélekvesztője a papír, ahogy a sörital hordozója a sörösüveg. De sem a papír, sem a sörösüveg nem ér egy fikarcnyit sem a tartalma nélkül, csak mint hordozóra van szükség rájuk. A futár léte, szerepe is csak addig fontos, míg át nem adja a parancsot. A palackba zárt üzenetet, mondhatni abszolút nem

Jobbérzésű befogadók persze nem kutatnak üres sörösüveg után -- kivéve ha egzisztenciájuk nincs alapjaiban fenyegetve --, sőt ha ilyennel akad dolguk, rövid úton megszabadulnak tőle. Am ha az üveg tartalmaz, akkor a nektárt elfogyasztják, megemésztik, az üveget pedig a polcra rakják, hogy az, mint egy arany csontváz, örökre emlékeztesse őket a velőre, amit kiittak belőle és magukba építettek. Zsongó, tavaszi-sáros földutakkal és párás erdei ösvényekkel csapzott-tarkított lebenyeik közé valahová.

Megállapítottuk, hogy sem a geometriának, sem az irodalomnak nincs esélye a materiális világban semmiféle posztra, garancia létezésükre az emberi fejekben van. Egy törői fakadásukat azonban nem itt találjuk meg, lényegük valahol sokkal mélyebben és kevésbé plasztikusan domborik ujjaink alá.

A lényeg a pontban van.

Ettől még az sem tántorít el, ha ezzel, igaz, pontnyi méretű, de a támadható felületet nyújtok ellenfelemnek, aki ezt mondhatná: tehát a lényeg a pontban, azaz a Semmiben van. Igen, a lényeg a pontszerű Semmiben van, abban, amivel a geometria, mint ideális, tehát nem létező tudomány kezdődik, és abban, amivel az irodalom, mint ideális, tehát nem létező tudomány végződik. Végződik?

Nem végződik. Ahogy anyagszerűen nincs geometria és nincs irodalom, úgy az ezekhez tartozó legfőbb alkotóelem sincs. Nincs geometriai pont, és nincs irodalmi pont. A geometria elkezdhetetlen, az irodalmi mű befejezhetetlen. Az irodalmi mű lezárhatatlan, mindig lezáratlan, nem lezárt. Lezárt le lehetjük föl benne mi mindannyian, olvasó krisztusok, feltámasztók.

és mit csinál ezközben az író?

Vakarja, mert pont ott viszket neki, az a nyavalyás pont